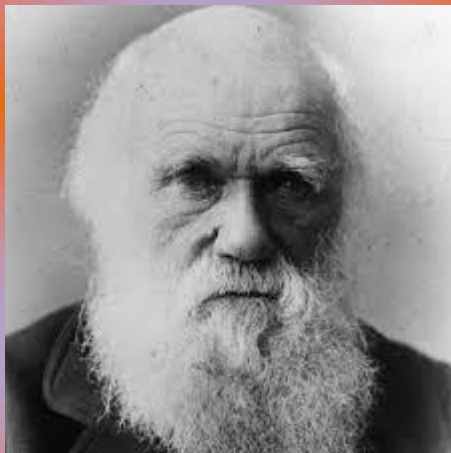

ΚΑΡΟΛΟΣ ΔΑΡΒΙΝΟΣ

Ο Κάρολος Ροβέρτος Δαρβίνος (αγγλ. Charles Robert Darwin) (12 Φεβρουαρίου, 1809 - 19 Απριλίου, 1882) ήταν Άγγλος φυσιοδίφης και γεωλόγος[1], ο οποίος έμεινε στην ιστορία ως ο θεμελιωτής της θεωρίας της εξέλιξης. Ήταν ο εισηγητής του μηχανισμού της φυσικής επιλογής, μέσω του οποίου πρότεινε ότι συντελείται η εξέλιξη όπου όλα τα είδη ζωής προέρχονται από κοινούς προγόνους και έχουν διαμορφωθεί με την πάροδο του χρόνου. Σε κοινή δημοσίευση με τον Άλφρεντ Ράσελ Γουάλας εισήγαγε τη θεωρία της φυσικής επιλογής, στην οποία η πάλη για επιβίωση δημιουργεί τη διακλάδωση των ειδών και έχει παρόμοια αποτελέσματα με την πρακτική της τεχνητής επιλογής.

Ο Δαρβίνος ανέπτυξε μεγάλο ενδιαφέρον για τη φύση, όταν σπούδαζε ιατρική στο πανεπιστήμιο του Εδιμβούργου, που τον οδήγησε στη μελέτη των θαλάσσιων ασπόνδυλων. Οι σπουδές του στη θεολογία στο πανεπιστήμιο του Κέμπριτζ ώθησαν το μεγάλο του ενδιαφέρον προς τη φυσική επιστήμη. Το πενταετές ταξίδι του με το πλοίο Beagle (Ιχνηλάτης) τον κατέστησε διάσημο ως γεωλόγο του οποίου οι παρατηρήσεις και θεωρίες υποστήριζαν τη θεωρία της ομοιομορφίας του Τσαρλς Λάιελ. Η έκδοση του ημερολογίου του για το ταξίδι τον εδραίωσε και ως διάσημο και πολύ καλό συγγραφέα.

Οι λεπτομερείς παρατηρήσεις του στη βιολογία και τα δείγματα άγριας ζωής και απολιθωμάτων που συνέλεξε τον οδήγησαν να μελετήσει την ποικιλομορφία των ειδών και να αναπτύξει τη θεωρία του για τον μηχανισμό της φυσικής επιλογής το 1838. Είχε πολύ καλή επίγνωση του γεγονότος ότι πολλοί άλλοι είχαν τιμωρηθεί αυστηρά για τέτοιες "αιρετικές" ιδέες, όμως, συνέχισε τις έρευνες του, μιλώντας μόνο στους πιο στενούς του φίλους αφού χρειαζόταν χρόνο για τις γεωλογικές του έρευνες για να συγκεντρώσει τις αποδείξεις που χρειαζόταν.]Το 1858 όμως, όταν ο Άλφρεντ Ράσελ Γουάλας του έστειλε ένα άρθρο που περιέγραφε μια παρόμοια θεωρία, αναγκάστηκε να δημοσιεύσει μαζί με τον Γουάλας και τις δύο θεωρίες σε κοινό δημοσίευμα.

Το βιβλίο του *On the Origin of Species by Means of Natural Selection, or The Preservation of Favoured Races in the Struggle for Life* (που συνήθως αναφέρεται ως *Η καταγωγή των ειδών*) που εκδόθηκε το 1859 καθιέρωσε την εξέλιξη από κοινή καταγωγή ως την πρωταρχική επιστημονική εξήγηση για την ποικιλότητα στη φύση. Κατά τη δεκαετία του 1870 η επιστημονική κοινότητα αλλά και η κοινωνία γενικότερα έχουν πλέον αποδεχτεί τη θεωρία της εξέλιξης ως δεδομένο. Οι διάφορες και αντικρουόμενες εξηγήσεις συνέχισαν μέχρι και τις δεκαετίες του 1930 μέχρι 1950 όπου πλέον γίνεται γενικά αποδεκτή η φυσική επιλογή ως ο μηχανισμός πίσω από τη θεωρία της εξέλιξης. Στην τροποποιημένη της μορφή η επιστημονική ανακάλυψη του Δαρβίνου ενοποιεί τις βιολογικές επιστήμες και εξηγεί τη βιοποικιλότητα.

Σε μεταγενέστερα βιβλία του το 1871, ο Δαρβίνος εξέτασε την ανθρώπινη εξέλιξη και τη σεξουαλική επιλογή, στο *The Descent of Man, and Selection in Relation to Sex* και το *The Expression of the Emotions in Man and Animals*. Επίσης, έγραψε μια σειρά από βιβλία που αναφέρονται στις έρευνες του για τα φυτά. Το τελευταίο βιβλίο του Δαρβίνου ασχολείται με τους γεωσκώληκες και την επίδρασή τους στο έδαφος.

Σε αναγνώριση της σπουδαιότητας του ως επιστήμονα, ο Δαρβίνος τάφηκε στο Αββαείο του Γουέστμινστερ, κοντά στον Ουίλιαμ Χέρσελ και τον Ισαάκ Νεύτωνα. Ο Δαρβίνος έχει χαρακτηριστεί ως ένας από τους πιο σημαντικούς ανθρώπους της ανθρώπινης ιστορίας.

Αργύρης Γκρεμηλογιάννης

ΚΑΙ

Γιάννης Ζαχαρής

Κάρολος Ροβέρτος Δαρβίνος

Ο (αγγλ. Charles Robert Darwin) (12 Φεβρουαρίου, 1809 - 19 Απριλίου, 1882) ήταν Άγγλος φυσιοδίφης και γεωλόγος^[1], ο οποίος έμεινε στην ιστορία ως ο θεμελιωτής της θεωρίας της εξέλιξης. Ήταν ο εισηγητής του μηχανισμού της φυσικής επιλογής, μέσω του οποίου πρότεινε ότι συντελείται η εξέλιξη όπου όλα τα είδη ζωής προέρχονται από κοινούς προγόνους και έχουν διαμορφωθεί με την πάροδο του χρόνου.^[2] Σε κοινή δημοσίευση με τον Άλφρεντ Ράσελ Γουάλας εισήγαγε τη θεωρία της φυσικής επιλογής, στην οποία η πάλη για επιβίωση δημιουργεί τη διακλάδωση των ειδών και έχει παρόμοια αποτελέσματα με την πρακτική της τεχνητής επιλογής.^[3]

Ο Δαρβίνος ανέπτυξε μεγάλο ενδιαφέρον για τη φύση, όταν σπούδαζε ιατρική στο πανεπιστήμιο του Εδιμβούργου, που τον οδήγησε στη μελέτη των θαλάσσιων ασπόνδυλων. Οι σπουδές του στη θεολογία στο πανεπιστήμιο του Κέμπριτζ ώθησαν το μεγάλο του ενδιαφέρον προς τη φυσική επιστήμη.^[4] Το πενταετές ταξίδι του με το πλοίο *Beagle* (Ιχνηλάτης) τον κατέστησε διάσημο ως γεωλόγο του οποίου οι παρατηρήσεις και θεωρίες υποστήριζαν τη θεωρία της ομοιομορφίας του Τσαρλς Λάιελ. Η έκδοση του

ημερολογίου του για το ταξίδι τον εδραίωσε και ως διάσημο και πολύ καλό συγγραφέα.^[5]

Οι λεπτομερείς παρατηρήσεις του στη βιολογία και τα δείγματα άγριας ζωής και απολιθωμάτων που συνέλεξε τον οδήγησαν να μελετήσει την ποικιλομορφία των ειδών και να αναπτύξει τη θεωρία του για τον μηχανισμό της φυσικής επιλογής το 1838.^[6] Είχε πολύ καλή επίγνωση του γεγονότος ότι πολλοί άλλοι είχαν τιμωρηθεί αυστηρά για τέτοιες "αιρετικές" ιδέες, όμως, συνέχισε τις έρευνες του, μιλώντας μόνο στους πιο στενούς του φίλους αφού χρειαζόταν χρόνο για τις γεωλογικές του έρευνες για να συγκεντρώσει τις αποδείξεις που χρειαζόταν.^[7] Το 1858 όμως, όταν ο Άλφρεντ Ράσελ Γουάλας του έστειλε ένα άρθρο που περιέγραφε μια παρόμοια θεωρία, αναγκάστηκε να δημοσιεύσει μαζί με τον Γουάλας και τις δύο θεωρίες σε κοινό δημοσίευμα.^[8]

Το βιβλίο του *On the Origin of Species by Means of Natural Selection, or The Preservation of Favoured Races in the Struggle for Life* (που συνήθως αναφέρεται ως *Η καταγωγή των ειδών*) που εκδόθηκε το 1859 καθιέρωσε την εξέλιξη από κοινή καταγωγή ως την πρωταρχική επιστημονική εξήγηση για την ποικιλότητα στη φύση.^{[9][10]} Κατά τη δεκαετία του 1870 η επιστημονική κοινότητα αλλά και η κοινωνία

γενικότερα έχουν πλέον αποδεχτεί τη θεωρία της εξέλιξης ως δεδομένο. Οι διάφορες και αντικρουόμενες εξηγήσεις συνέχισαν μέχρι και τις δεκαετίες του 1930 μέχρι 1950 όπου πλέον γίνεται γενικά αποδεκτή η φυσική επιλογή ως ο μηχανισμός πίσω από τη θεωρία της εξέλιξης. ^{[11][12]} Στην τροποποιημένη της μορφή η επιστημονική ανακάλυψη του Δαρβίνου ενοποιεί τις βιολογικές επιστήμες και εξηγεί τη βιοποικιλότητα.

Σε μεταγενέστερα βιβλία του το 1871, ο Δαρβίνος εξέτασε την ανθρώπινη εξέλιξη και τη σεξουαλική επιλογή, στο *The Descent of Man, and Selection in Relation to Sex* και το *The Expression of the Emotions in Man and Animals*. Επίσης, έγραψε μια σειρά από βιβλία που αναφέρονται στις έρευνες του για τα φυτά. Το τελευταίο βιβλίο του Δαρβίνου ασχολείται με τους γεωσκώληκες και την επίδρασή τους στο έδαφος. ^{[13][14]}

Σε αναγνώριση της σπουδαιότητας του ως επιστήμονα, ο Δαρβίνος τάφηκε στο [Αββαείο του Γουέστμινστερ](#), κοντά στον [Ουίλιαμ Χέρσελ](#) και τον [Ισαάκ Νεύτωνα](#). Ο Δαρβίνος έχει χαρακτηριστεί ως ένας από τους πιο σημαντικούς ανθρώπους της ανθρώπινης ιστορίας. ^{[15][16]}

Όσο ο Δαρβίνος ήταν ακόμα στο ταξίδι ο Χένσλοου καλλιεργούσε προσεκτικά την υπόληψη του πρώην μαθητή του δίνοντας πρόσβαση σε επιλεγμένους φυσιοδίφες στα δείγματα [απολιθωμάτων](#) και στα εκτυπωμένα γεωλογικά συγγράμματα του Δαρβίνου. Όταν το *Beagle* επέστρεψε στις [2 Οκτωβρίου](#) του [1836](#) ο Δαρβίνος ήταν ήδη διάσημος ανάμεσα στους επιστημονικούς κύκλους. Επισκέφτηκε το σπίτι του στο Σριούσμπερυ και ο πατέρας του εξασφάλισε επενδύσεις ώστε ο Δαρβίνος να μπορέσει να γίνει αυτοχρηματοδοτούμενος ευγενής επιστήμονας. Ο Δαρβίνος τότε πήγε στο [Κέμπριτζ](#) και έπεισε τον Χένσλοου να δουλέψει στις βοτανικές περιγραφές των σύγχρονων φυτών που είχε συλλέξει. Έπειτα ο Δαρβίνος έψαξε στα επιστημονικά ιδρύματα του [Λονδίνου](#) για να βρει τους καλύτερους φυσιοδίφες που θα ήταν διαθέσιμοι να περιγράψουν τις άλλες συλλογές του, ώστε να εκδοθούν εγκαίρως. Ο Κάρολος Λάιελ συνάντησε με προθυμία το Δαρβίνο στις [29 Οκτωβρίου](#) και τον σύστησε στον ανερχόμενο ανατόμο [Ρίτσαρντ Όουεν](#). Αφού ασχολήθηκε με τη συλλογή απολιθωμένων οστών του Δαρβίνου στο Βασιλικό Κολέγιο Χειρουργών, ο Όουεν προκάλεσε μεγάλη έκπληξη αποκαλύπτοντας ότι μερικά από τα απολιθώματα προέρχονταν από γιγαντιαία [τροκτικά](#) και [βραδύποδες](#), που είχαν εκλείψει. Αυτό ενίσχυσε τη φήμη του Δαρβίνου. Με την ενθουσιώδη υποστήριξη του Λάιελ, ο Δαρβίνος ανακοίνωσε την πρώτη εργασία του στη Geological Society του [Λονδίνου](#) στις [4 Ιανουαρίου](#) του [1837](#), υποστηρίζοντας ότι η Νότιος Αμερική σιγά σιγά αναδυόταν. Την ίδια μέρα παρουσίασε δείγματα θηλαστικών και πτηνών στην Zoological Society του Λονδίνου. Ο Τζωρτζ Ουότερχαουζ (George Robert Waterhouse) ανέλαβε την μελέτη των θηλαστικών. Ο ορνιθολόγος [Τζον Γκουλντ](#) αποκάλυψε ότι τα πουλιά από τα νησιά Γκαλαπάγκος που ο Δαρβίνος αναγνώρισε ως τρωγλοδύτες, κοτσύφια και σπίνους, ήταν όλα σπίνοι αλλά ανήκαν σε διαφορετικά είδη. Άλλοι πάνω στο *Beagle*, περιλαμβανομένου του Φιτζρόυ, είχαν επίσης συλλέξει τέτοια δείγματα πουλιών και ήταν πιο προσεκτικοί με τις σημειώσεις τους, βοηθώντας έτσι τον Δαρβίνο να βρει από ποιο νησί προερχόταν κάθε είδος.

Στο Λονδίνο ο Δαρβίνος έμεινε με τον προοδευτικό αδερφό του [Ερασμο](#) και συνάντησε σε δείπνα σοφούς που πίστευαν ότι ο Θεός όρισε τη ζωή εκ των προτέρων με φυσικούς νόμους αντί για εκ των υστέρων και εκ θαύματος δημιουργίες. Η φίλη

του αδερφού του Harriet Martineau ήταν συγγραφέας, της οποίας οι ιστορίες προωθούσαν το κίνημα των μεταρρυθμίσεων στην κοινωνική ασφάλιση. Οι επιστημονικοί κύκλοι ασχολούνταν με ιδέες για την μετάλλαξη των ειδών, ιδέες που ήταν συνδεδεμένες με το κίνημα του πολιτικού ριζοσπαστισμού. Ο Δαρβίνος προτιμούσε τον καθωσπρεπισμό των φίλων του λεκτόρων στο Κέμπριτζ, αν και οι ιδέες του επεκτεινόταν πέρα από την πίστη ότι η [φυσική ιστορία](#) πρέπει να δικαιώνει τη θρησκεία και την κοινωνική τάξη.

Στις [17 Φεβρουαρίου 1837](#), ο Λάιελ παρουσίασε, μέσω τους προεδρικής του ομιλίας, τα μέχρι στιγμής ευρήματα του Όουεν από τα απολιθώματα του Δαρβίνου στην Γεωγραφική Κοινότητα και τόνισε ότι τα εξαφανισμένα είδη σχετίζονταν με τα σύγχρονα είδη της ίδιας γεωγραφικής περιοχής. Στην ίδια συνεδρίαση ο Δαρβίνος εκλέχτηκε στο συμβούλιο της Γεωγραφικής Κοινότητας. Είχε ήδη προσκληθεί από τον Φιτζρόν να συνεισφέρει στις ταξιδιωτικές σημειώσεις του καπετάνιου του *Beagle* σχετικά με το κεφάλαιο της φυσικής ιστορίας, γράφοντας ένα *Ημερολόγιο* βασισμένο στις σημειώσεις του από το πεδίο. Έτσι ασχολήθηκε με τη συγγραφή ενός βιβλίου για τη Γεωλογία της Νοτίου Αμερικής. Ταυτόχρονα έκανε υποθέσεις σχετικά με τη μετάλλαξη που σημειώνει στο *Κόκκινο σημειωματάριο* του, το οποίο ξεκίνησε να γράφει στο *Beagle*. Επίσης άρχισε να παίρνει αναφορές από ειδικούς σχετικά με τη συλλογή του που δημοσιεύτηκε ως πολυτόμος *Ζωολογία του ταξιδιού του Beagle*, και ο Χένσλοου χρησιμοποίησε τις διασυνδέσεις του για να εξασφαλίσει μια κρατική επιχορήγηση χιλίων λιρών γι' αυτό το έργο. Ο Δαρβίνος τελείωσε τη συγγραφή του *Ημερολογίου* γύρω στις [20 Ιουνίου](#) όταν ο Βασιλιάς Ουίλιαμ ο Δ' πέθανε και ξεκίνησε η [Βικτωριανή Εποχή](#). Στα μέσα Ιουλίου ξεκίνησε το μυστικό δεύτερο σημειωματάριο "*B'*" σχετικά με τη μετάλλαξη, και ανέπτυξε τη υπόθεση ότι όποιο νησί Γκαλαπάγκος είχε το δικό του τύπο χελώνας, αυτό είχε προέλθει από ένα και μοναδικό είδος χελώνας και είχε προσαρμοστεί με διαφορετικούς τρόπους, στην ζωή πάνω σε διαφορετικά νησιά.

Υπό την πίεση της οργάνωσης της *Ζωολογίας* και της διόρθωσης δοκιμίων για το *Ημερολόγιό* του, η υγεία του Δαρβίνου καταπονήθηκε. Στις [20 Σεπτεμβρίου](#) του [1837](#) υπέφερε από ταχυπαλμίες και έφυγε για ένα μήνα ανάρρωσης στην εξοχή. Επισκέφτηκε το Maer Hall όπου διέμενε η κατάκοιτη θεία του, υπό τη φροντίδα της ανύπαντρης κόρης της, [Εμμα Γουέτζγουντ](#). Εκεί ο Δαρβίνος ψυχαγωγούσε τους συγγενείς του με ιστορίες από τα ταξίδια του. Ο θείος του Γιοσάια Γουέτζγουντ Β' του υπέδειξε μια περιοχή όπου η τέφρα του εδάφους είχε εξαφανιστεί κάτω από στρώματα λάσπης, και υπονόησε ότι αυτό μπορεί να είχε προκληθεί από τους γεωσκώληκες. Αυτό δημιούργησε στο Δαρβίνο την ιδέα για μια ομιλία που πραγματοποιήθηκε την 1η Νοεμβρίου στη Γεωλογική Κοινότητα, με το ιδιαίτερα πεζό θέμα των απορριμάτων των σκουληκιών. Είχε αποφύγει να αναλάβει επίσημα καθήκοντα, κάτι που θα σήμαινε τη διάθεση πολύτιμου χρόνου, αλλά μέχρι τον Μάρτιο ο William Whewell του είχε αναθέσει τη θέση του Γραμματέα της Γεωλογικής Κοινότητας. Η ασθένεια ανάγκασε το Δαρβίνο να κάνει ένα διάλειμμα από την πίεση της δουλειάς και έτσι ταξίδεψε στη [Σκωτία](#) για να ασχοληθεί με τη γεωλογία. Όταν ο καιρός ήταν καλός επισκέφτηκε την περιοχή [Γκλεν Ρόου](#) για να δει το φαινόμενο που είναι γνωστό ως *roads* το οποίο λανθασμένα αναγνώρισε ως ανυψωμένες ακτές.

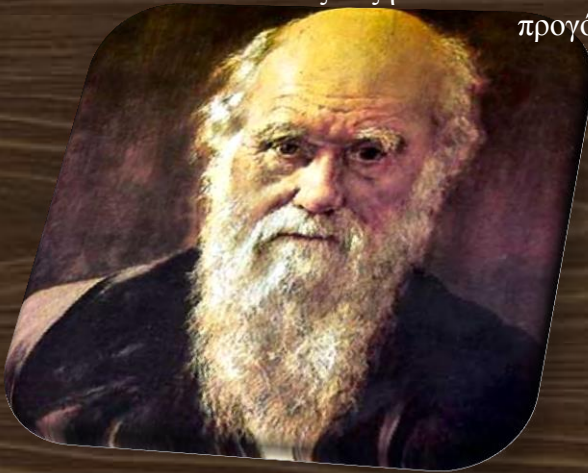
Μετά την πλήρη ανάρρωση του επέστρεψε στο Σριούσπερυ. Άρχισε μια επιστημονική ανάλυση για το επαγγελματικό του μέλλον. Έφτιαξε ένα κατάλογο με δύο στήλες: "Να Παντρευτώ" και "Να μην παντρευτώ". Στην στήλη υπέρ του γάμου υπήρχαν καταχωρήσεις όπως «σταθερός σύντροφος και φίλος στα γεράματα ... καλύτερα από σκύλο τουλάχιστον». Στην στήλη ενάντια στον γάμο υπήρχαν τα «λιγότερα χρήματα για βιβλία» και «φοβερό χάσιμο χρόνου». Τα υπέρ τελικά υπερίσχυσαν. Συζήτησε το θέμα με τον πατέρα του και μετά επισκέφτηκε την εξαδέλφη του Έμμα στις 29 Ιουλίου του [1838](#). Δεν της πρότεινε αμέσως αλλά, ενάντια στην συμβουλή του πατέρα του, της είπε για τις ιδέες του για την μετάλλαξη. Συνέχισε να εργάζεται στο [Λονδίνο](#) αλλά το φθινόπωρο άρχισε πάλι να υποφέρει από εξάρσεις τις ασθένειάς του. Στις [11 Νοεμβρίου](#) επέστρεψε και πρότεινε στην Έμμα να γίνει γυναίκα του, αναφέροντας ξανά τις επιστημονικές του ιδέες. Αυτή αποδέχτηκε αλλά μετά του έγραψε εκλιπαρώντας τον να διαβάσει από το Ευαγγέλιο του Ιωάννη ένα εδάφιο για την [αγάπη](#) και την ακολούθηση της *Οδού*, που περιείχε τη φράση «*Εάν τις δεν μείνη εν εμοί...καίονται*». Ο Δαρβίνος έστειλε μια θερμή απάντηση που καθιστούσε τις ανησυχίες της, αλλά η Έμμα εξακολούθησε να ανησυχεί ότι τα ολισθήματα πίστης του Δαρβίνου μπορούσαν να θέσουν σε κίνδυνο τις ελπίδες συνάντησής τους στη μετά θάνατον ζωή.

Ο Δαρβίνος μελέτησε την άποψη του [Τόμας Μάλθους](#) ότι ο ανθρώπινος [πληθυσμός](#) αναπτύσσεται με ταχύτερο ρυθμό από ότι η παραγωγή τροφής, αναγκάζοντας τους ανθρώπους να ανταγωνίζονται για την τροφή τους και καθιστώντας την ελεημοσύνη άχρηστη. Στη συνέχεια διατύπωσε αυτή την άποψη με όρους της βιολογικής του θεωρίας: «Το ανθρώπινο είδος τείνει να αυξάνεται με ρυθμό μεγαλύτερο από αυτό των μέσων για τη συντήρησή του. Ως αποτέλεσμα αυτού, εκτίθεται περιστασιακά σε δριμύ αγώνα για την επιβίωσή του και η φυσική επιλογή θα έχει επηρεάσει οτιδήποτε εντός αυτών των πλαισίων» (*Descent of Man*, Κεφ. 21). Αυτό το συσχέτισε με τα ευρήματά του που σχετίζουν τα είδη με τις τοποθεσίες όπου εμφανίζονται, τις έρευνές του για την εκτροφή ζώων και τις ιδέες του σχετικά με τους «Φυσικούς νόμους της αρμονίας». Προς το τέλος του Νοεμβρίου το 1838 σύγκρινε ζώα που είχαν επιλεχθεί και εκτραφεί για συγκεκριμένα χαρακτηριστικά τους, με ζώα που είχαν επιλεγεί από σύνολο τυχαίων ατόμων, σύμφωνα με τη θεωρία της Μαλθουσιανής Φύσης έτσι ώστε κάθε μέρος καινούριας επίκτητης δομής είχε εφαρμοστεί και τελειοποιηθεί. Πίστευε ότι αυτό ήταν το καλύτερο σημείο της θεωρίας του για την καταγωγή των ειδών. Άρχισε να ψάχνει για σπίτι και τελικά βρήκε το «Macaw Cottage» στην οδό Gower, στο Λονδίνο, και μετακίνησε τη συλλογή του εκεί τα Χριστούγεννα. Έτσι άρχισε να δείχνει καταπονημένος και η Έμμα του έγραψε προτρέποντάς τον να ξεκουραστεί, σχολιάζοντας σχεδόν προφητικά «Μην αρρωστήσεις περισσότερο αγαπητέ μου Κάρολε, έως ότου μπορέσω να είμαι κοντά σου για να σε φροντίζω». Στις [24 Ιανουαρίου](#) του [1839](#) εξελέγη στην τιμητική θέση του μέλους της Βασιλικής Ακαδημίας όπου και παρουσίασε την μελέτη του *Roads of Glen Roy*.

Άννα Κορομπίλη
Φωτεινή Κοφινά

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΚΑΡΟΛΟΣ ΔΑΡΒΙΝΟΣ

Ο Ροβέρτος Κάρολος Δαρβίνος (αγγλ. Charles Robert Darwin) (12 Φεβρουαρίου, 1809 - 19 Απριλίου, 1882) ήταν Άγγλος φυσιοδίφης και γεωλόγος^[1], ο οποίος έμεινε στην ιστορία ως ο θεμελιωτής της θεωρίας της εξέλιξης. Ήταν ο εισηγητής του μηχανισμού της φυσικής επιλογής, μέσω του οποίου πρότεινε ότι συντελείται η

εξέλιξη όπου όλα τα είδη ζωής προέρχονται από κοινούς προγόνους και έχουν διαμορφωθεί με την πάροδο του χρόνου.^[2] Σε κοινή δημοσίευση με τον Άλφρεντ Ράσελ Γουάλας εισήγαγε τη θεωρία της φυσικής επιλογής, στην οποία η πάλη για επιβίωση δημιουργεί τη διακλάδωση των ειδών και έχει παρόμοια αποτελέσματα με την πρακτική της τεχνητής επιλογής.^[3] Ο Δαρβίνος ανέπτυξε μεγάλο ενδιαφέρον για τη φύση, όταν σπούδαζε μετρική στο πανεπιστήμιο του Εδιμβούργου, που τον οδήγησε στη μελέτη των θαλάσσιων ασπόνδυλων. Οι σπουδές του στη θεολογία

στο πανεπιστήμιο του Κέμπριτζ ώθησαν το μεγάλο του ενδιαφέρον προς τη φυσική επιστήμη.^[4] Το πενταετές ταξίδι του με το πλοίο *Beagle* (Ιχνηλάτης) τον κατέστησε διάσημο ως γεωλόγο του οποίου οι παρατηρήσεις και θεωρίες υποστήριζαν τη θεωρία της ομοιομορφίας του Τσαρλς Λάιελ. Η έκδοση του ημερολογίου του για το ταξίδι τον εδραίωσε και ως διάσημο και πολύ καλό συγγραφέα.^[5]

Οι λεπτομερείς παρατηρήσεις του στη βιολογία και τα δείγματα άγριας ζωής και απολιθωμάτων που συνέλεξε τον οδήγησαν να μελετήσει την ποικιλομορφία των ειδών και να αναπτύξει τη θεωρία του για τον μηχανισμό της φυσικής επιλογής το 1838.^[6] Είχε πολύ καλή επίγνωση του γεγονότος ότι πολλοί άλλοι είχαν τιμωρηθεί αυστηρά για τέτοιες "αιρετικές" ιδέες, όμως, συνέχισε τις έρευνες του, μιλώντας μόνο στους πιο στενούς του φίλους αφού χρειαζόταν χρόνο για τις γεωλογικές του έρευνες για να συγκεντρώσει τις αποδείξεις που χρειαζόταν.^[7] Το 1858 όμως, όταν ο Άλφρεντ Ράσελ Γουάλας του έστειλε ένα άρθρο που περιέγραφε μια παρόμοια θεωρία, αναγκάστηκε να δημοσιεύσει μαζί με τον Γουάλας και τις δύο θεωρίες σε κοινό δημοσίευμα.^[8]

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΖΩΡΤΖΗΣ

ΤΖΑΝΑΪ' ΒΑΛΕΝΤΙΝ